

ที่ นศ ๐๐๒๓.๓ /ว ๕๑๓

สำนักงานส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจังหวัด
ศาลากลางจังหวัดนครศรีธรรมราช
ถนนราชดำเนิน นศ ๘๐๐๐๐

๗๕ ตุลาคม ๒๕๕๖

เรื่อง แนวปฏิบัติในการบังคับใช้กฎหมายตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕

เรียน นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครศรีธรรมราช นายกเทศมนตรีนครศรีธรรมราช

นายกเทศมนตรีเมืองปากพั่น นายกเทศมนตรีเมืองทุ่งสง นายกเทศมนตรีเมืองปากพูน

และท้องถิ่นอำเภอ ทุกอำเภอ

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาหนังสือจังหวัดนครศรีธรรมราช ที่ นศ ๐๐๓๒.๐๐๓/๒๒๑๒๗ ลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๖

จังหวัดนครศรีธรรมราช แจ้งความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา และความเห็นเพิ่มเติมของคณะกรรมการสาธารณสุขแห่งชาติ ให้แก่ส่วนราชการ ที่ทำหน้าที่กำกับดูแลในการสร้างสุขภาวะให้แก่ประชาชน การจัดการ เบียดเบียนสังคม ตลอดจนการแก้ไขปัญหาข้อร้องเรียนของประชาชนเกี่ยวกับเหตุรำคาญ และมลพิษสิ่งแวดล้อม ได้ใช้เป็น หลักฐานอ้างอิงและร่วมกันใช้บังคับใช้กฎหมายตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕ รายละเอียด ๕๔ปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย

เพื่อให้การปฏิบัติการตามอำนาจหน้าที่ที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขเป็นไปอย่างถูกต้อง รอบถ้วน สามารถคุ้มครองดูแลสุขภาพและสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ จังหวัดจึงแจ้งความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกาและความเห็นเพิ่มเติมของคณะกรรมการสาธารณสุข เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ทุกแห่งทราบและถือปฏิบัติต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อทราบ และถือปฏิบัติให้ถูกต้องตามกฎหมายอย่างเคร่งครัด สำหรับท้องถิ่นอำเภอ ให้แจ้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในพื้นที่ทราบและถือปฏิบัติด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(นายสงกรานต์ ไหมวงษ์)
ท้องถิ่นจังหวัดนครศรีธรรมราช

กลุ่มงานส่งเสริมและพัฒนาท้องถิ่น

โทร. ๐-๓ ๕๓๕-๖๑๔๔ ต่อ ๒๐

ที่ ๑ ๐๐๓๒.๐๐๗/๒๕๒๒

ศาลากลางจังหวัดนครศรีธรรมราช
ถนนราชดำเนิน บ.ศ. ๕๐๐๐๐

สำนักงานส่งเสริมการปกครอง
ท้องถิ่นจังหวัดนครศรีธรรมราช
เลขที่รับ 13477
วันที่ 15 ต.ค. 2556

๑ ตุลาคม ๒๕๕๖

เรื่อง แนวปฏิบัติในการบังคับใช้กฎหมายตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข
เรียน ท้องถิ่นจังหวัดนครศรีธรรมราช

พ.ศ.๒๕๕๖
เลขที่รับ 5499
วันที่ 18/10/56
12 ตุลาคม ๒๕๕๖

อ้างถึง หนังสือกระทรวงสาธารณสุข ที่ สธ ๐๔๒๗.๐๗/ว ๔๔๔๘ ลงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๖
สิ่งส่งมาด้วย สำเนาหนังสือกระทรวงสาธารณสุข ที่ สธ ๐๔๒๗.๐๗/ว ๔๔๔๘ ลงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๖ จำนวน ๑ ฉบับ

ตามหนังสือที่อ้างถึง กระทรวงสาธารณสุข ได้แจ้งให้จังหวัดนครศรีธรรมราช ทราบถึงระเบียบวิธีปฏิบัติ ตามอำนาจหน้าที่ ที่กำหนดไว้ ในการบังคับใช้กฎหมายของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕ ให้เป็นไปอย่างถูกต้อง ครบถ้วน สามารถปฏิบัติได้สะดวก ในการจัดซื้อจัดจ้าง การคุ้มครองสุขภาพของคนในชุมชน ภายใต้สภาวะแวดล้อมความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนให้อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการมีสุขภาพดีอันเป็นสิทธิพื้นฐานของมนุษย์ชนทางกฎหมาย โดยมีรายละเอียดข้อปลีกย่อยปรากฏตามเอกสารในสิ่งที่ส่งมาด้วยแล้ว

ในการนี้ จังหวัดนครศรีธรรมราช จึงขอแจ้งความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา และความเห็นเพิ่มเติมของคณะกรรมการสาธารณสุขแห่งชาติ ให้แก่ส่วนราชการ ที่ทำหน้าที่กำกับดูแลในการสร้างสุขภาพให้แก่ประชาชน การจัดระเบียบสังคม ตลอดจนการแก้ไขปัญหาข้อร้องเรียนของประชาชนเกี่ยวกับเหตุรำคาญ และมลพิษสิ่งแวดล้อม ได้ใช้เป็นหลักฐานอ้างอิงและร่วมกันใช้บังคับใช้กฎหมายตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕ บูรณาการร่วมกันกับกฎหมายหลักของหน่วยงานท่านเพื่อประโยชน์สุขของประชาชนโดยส่วนรวมต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และถือปฏิบัติ ให้ถูกต้องตามกฎหมายอย่างเคร่งครัดต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นางอุทุมพร กำภู ณ อยุธยา)
นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัด ปฏิบัติราชการแทน
ผู้ว่าราชการจังหวัดนครศรีธรรมราช

สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด
โทร. ๐ ๗๕๓๔ ๓๔๐๙ - ๑๐ ต่อ ๑๒๒
โทรสาร.โทร. ๐ ๗๕๓๔ ๓๔๐๖ - ๗

งานอนามัยสิ่งแวดล้อม
สนง.สาธารณสุขจังหวัดนครศรีธรรมราช
เลขที่รับ ๓๓๗
วันที่ ๑๕ ส.ค. ๒๕๕๖ เวลา น.

จังหวัด...

สาธารณสุขจังหวัดนครศรีธรรมราช
เลขที่รับ 017376
วันที่ 15 ส.ค. 2556

ที่ สธ ๐๔๒๗.๐๓/ว ๔๔๔๘

กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข

ถนนติวานนท์ จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐

๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๖

สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดนครศรีธรรมราช
เลขที่รับ ๓๔๒๗
วันที่ 13 ส.ค. 2556 เวลา ๑๐.๓๐

เรื่อง แนวทางการใช้กฎหมายตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัดนครศรีธรรมราช

สิ่งที่ส่งมาด้วย บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา (เรื่องเสร็จที่ ๔๘๖/๒๕๕๖) จำนวน ๑ ชุด

ด้วยสำนักอนามัย กรุงเทพมหานคร ได้ขอหารือแนวทางการใช้อำนาจของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ออกคำสั่งแก่ผู้ดำเนินกิจการโดยไม่ได้รับอนุญาตได้หรือไม่ อย่างไร และเทศบาลตำบลเขตรอุดมศักดิ์ จังหวัดชลบุรี ได้ขอหารือกรณีการให้ความตามข้อ ๑๘ แห่งกฎกระทรวงว่าด้วยสุขลักษณะของตลาด พ.ศ. ๒๕๕๑ ไปกำหนดไว้ในข้อก หนดของท้องถิ่นที่ออกตามมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้หรือไม่ อย่างไร โดยคณะกรรมการสาธารณสุขได้มีมติให้กรมอนามัยทำหนังสือหารือไปยังคณะกรรมการกฤษฎีกา นั้น

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๐) ได้พิจารณาข้อหารือดังกล่าวแล้วและมีความเห็นตามสิ่งที่ส่งมาด้วย สรุปได้ดังนี้

๑) เจ้าพนักงานท้องถิ่นสามารถใช้อำนาจตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ออกคำสั่งแก่ผู้ดำเนินกิจการที่ยังไม่ได้รับอนุญาตให้แก้ไขหรือปรับปรุงให้ถูกต้องตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายและคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการดำเนินกิจการนั้นได้ โดยได้พิจารณาว่าการประกอบกิจการโดยไม่ได้รับอนุญาตและการฝ่าฝืนคำสั่งให้แก้ไขหรือปรับปรุงให้ถูกต้องเป็นคนละกระทงความผิดกัน

๒) เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจกำหนดเวลาเปิดและปิดตลาดตามข้อ ๑๘ แห่งกฎกระทรวงว่าด้วยสุขลักษณะของตลาด พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้ แต่จะต้องออกเป็นข้อกำหนดของท้องถิ่นและกำหนดเวลาเปิดและปิดตลาดให้ชัดเจนตามมาตรา ๓๕ (๓) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ด้วย

นอกจากนี้ คณะกรรมการสาธารณสุขได้มีความเห็นเพิ่มเติมจากข้อ ๑ ว่า การที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะใช้อำนาจตามมาตรา ๔๕ ออกคำสั่งให้ผู้ดำเนินกิจการโดยไม่ได้รับอนุญาตแก้ไขหรือปรับปรุงให้ถูกต้องต้องใช้ควบคู่กับมาตรการดำเนินคดีในฐานความผิดประกอบกิจการโดยไม่ได้รับอนุญาตตามมาตรา ๑๔ มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๔ มาตรา ๓๘ และมาตรา ๔๑ แล้วแต่กรณี รวมถึงต้องนำข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นในแต่ละรายมาประกอบการพิจารณาร่วมด้วย หากมีการใช้อำนาจตามมาตรา ๔๕ แต่เพียงอย่างเดียวอาจก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมแก่ผู้ประกอบการรายอื่นที่ได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการอย่างถูกต้อง รวมถึงประชาชนผู้ได้รับผลกระทบอีกด้วย

เพื่อให้การปฏิบัติการ...

for m.w.m.p. m.
- Stone
- m.w.m.p. o.o. Z.B.
Hickory

25
m.w.m.p.

[Signature]

(นายเจษฎา โชคดำรงสุข)
อธิบดีกรมอนามัย

ศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข
กลุ่มเลขานุการกิจคณะกรรมการสาธารณสุข
โทร. ๐-๒๕๕๐-๔๒๑๔
โทรสาร ๐-๒๕๕๑-๘๘๘๐

ทราบ/ ดำเนินการ

9/11/19

(นางอุทุมพร กำภู ณ อยุธยา)
นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดนครศรีธรรมราช

16 08 2556

เรื่องเสร็จที่ ๔๘๖/๒๕๕๖

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เรื่อง แนวทางการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕
(กรณีการใช้อำนาจของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๕ และ
การกำหนดเวลาเปิดและปิดตลาดในข้อกำหนดของท้องถิ่น)

กรมอนามัยได้มีหนังสือ ที่ สธ ๐๔๒๗.๐๓/๕๐๑๔ ลงวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๕
ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า คณะกรรมการสาธารณสุขได้มอบหมายให้
กรมอนามัยในฐานะฝ่ายเลขานุการของคณะกรรมการดังกล่าวหารือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เพื่อขอความเห็นเกี่ยวกับการดำเนินงานตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ดังนี้

๑) แนวทางการใช้อำนาจของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๕

คณะกรรมการสาธารณสุขได้มีคำแนะนำ เรื่อง แนวทางการใช้อำนาจตาม
มาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่า เจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่สามารถออก
คำสั่งให้ผู้ดำเนินการโดยไม่ได้รับใบอนุญาตหยุดประกอบกิจการไว้ก่อนจนกว่าจะได้รับใบอนุญาต
และให้มีหนังสือแจ้งให้ผู้นั้นหยุดดำเนินการพร้อมทั้งดำเนินคดีกับผู้นั้นทันที ซึ่งกรุงเทพมหานคร
โต้แย้งว่า การออกคำสั่งให้หยุดดำเนินการไว้จนกว่าจะได้รับใบอนุญาตเป็นแนวทางที่ถูกต้อง
ตามเจตนารมณ์ของกฎหมายแล้ว เนื่องจากในบทบัญญัติได้ให้อำนาจเจ้าพนักงานท้องถิ่นออกคำสั่ง
เพิกถอนกรณีที่มีผู้ดำเนินการปฏิบัติไม่ถูกต้องตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข
ซึ่ง การประกอบกิจการโดยไม่ได้รับใบอนุญาตถือได้ว่าเป็นการปฏิบัติไม่ถูกต้องตามกฎหมาย
จึง เป็นเหตุให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้ผู้ดำเนินการแก้ไขหรือปรับปรุงให้ถูกต้องได้
และมีได้เป็นการใช้อำนาจเกินเจตนารมณ์ของกฎหมายหรือกระทบกระเทือนต่อสถานภาพแห่งสิทธิ
ของผู้ดำเนินการโดยมิชอบ อีกทั้งบทบัญญัติดังกล่าวมิได้กำหนดเงื่อนไขว่าการออกคำสั่งให้แก้ไข
หรือปรับปรุงให้ถูกต้องนั้นจะต้องทำเฉพาะกรณีที่เกิดหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าจะเกิดอันตราย
ร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชนเท่านั้น นอกจากนี้ กรุงเทพมหานครได้อ้างคำพิพากษาศาลฎีกา
ที่ ๑๐๘๔/๒๕๕๑ ที่วางหลักไว้โดยนัยว่า แม้จะเป็นผู้กระทำความผิดฐานประกอบกิจการโดยไม่ได
รับอนุญาต เจ้าพนักงานท้องถิ่นก็สามารถใช้อำนาจตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว
ออกคำสั่งได้

กรมอนามัยได้นำประเด็นดังกล่าวเข้าพิจารณาในการประชุมคณะอนุกรรมการ
พิจารณาข้อหารือการดำเนินงานบังคับใช้กฎหมายตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุขฯ
ครั้งที่ ๑-๑/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๕๕ และคณะอนุกรรมการฯ มีความเห็นดังนี้

(๑) จากคำแนะนำของคณะกรรมการสาธารณสุขที่ว่า กรณีตรวจพบ
ผู้ดำเนินการตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขประกอบกิจการโดยไม่ได้รับ
ใบอนุญาต ในทางปฏิบัติให้ถือว่าผู้นั้นยังมิได้รับสิทธิที่จะประกอบกิจการใด ๆ ได้ และการฝ่าฝืนนั้น
เป็นการกระทำที่ครบองค์ประกอบความผิดสำเร็จตามกฎหมายแล้ว จึงแนะนำให้เจ้าพนักงานท้องถิ่น
มีหนังสือแจ้ง (ไม่ใช่คำสั่ง) ให้ผู้นั้นหยุดดำเนินการพร้อมทั้งให้ดำเนินคดีกับผู้นั้นทันที ซึ่งเป็น
การปฏิบัติตามมาตรา ๓๓ วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

ส่งพร้อมหนังสือ ที่ นร ๐๔๐๑/๐๗๑๗ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๖ ซึ่งสำนักงาน
คณะกรรมการกฤษฎีกาถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

ครั้งนี้ พระราชบัญญัติดังกล่าวมิได้มีบทบัญญัติให้อำนาจตามมาตรา ๔๕ ออกคำสั่งทางปกครอง ได้อย่างใด

(๒) จากคำพิพากษาในประเด็นที่ว่า การประกอบกิจการโดยไม่ได้รับใบอนุญาต เป็นความผิดตามมาตรา ๓๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ โดยการฝ่าฝืนคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นเป็นความผิดตามมาตรา ๔๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน นั้น เป็นการกระทำที่เป็นคนละกระทงความผิดกันจึงต้องลงโทษแก่ผู้ต้องหาทุกกระทงความผิด ไม่มีรายละเอียดว่าศาลได้พิจารณาในประเด็นที่ว่าเจ้าพนักงานท้องถิ่นจะสามารถใช้อำนาจตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ออกคำสั่งให้ผู้ดำเนินกิจการโดยไม่ได้รับใบอนุญาตหยุดดำเนินกิจการทันทีหรือไม่ จึงน่าจะไม่สามารถนำหลักดังกล่าวมากำหนดเป็นแนวทางการใช้อำนาจตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ได้โดยตรง

(๓) ตามขั้นตอนการบังคับใช้กฎหมาย กรณีที่พบผู้ดำเนินกิจการโดยไม่ได้รับใบอนุญาตถือเป็นความผิดสำเร็จแล้ว เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจดำเนินคดีได้ทันทีโดยไม่ต้องผ่านขั้นตอนการออกคำสั่งอีกแต่อย่างใด และเห็นว่าเจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่สามารถใช้อำนาจตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ออกคำสั่งให้แก้ไขหรือปรับปรุงสถานสุขลักษณะได้อีก เนื่องจากจะขัดแย้งกับกฎหมายที่กำหนดว่าต้องให้ระยะเวลาในการปรับปรุงแก้ไขไว้ด้วย การออกคำสั่งกรณีเช่นนี้จึงเท่ากับว่าเจ้าพนักงานท้องถิ่นเป็นผู้รับรองสิทธิให้ผู้นั้นสามารถประกอบกิจการในช่วงเวลานั้นได้โดยไม่ต้องมีใบอนุญาตแต่อย่างใด

๒) การกำหนดเวลาเปิดและปิดตลาดในข้อกำหนดของท้องถิ่น

สำนักงานเทศบาลตำบลเขตรุดมศักดิ์ จังหวัดชลบุรี ได้ขอหารือกรมอนามัย เกี่ยวกับการจัดทำร่างเทศบัญญัติ เรื่อง ตลาด พ.ศ. โดยในข้อ ๒๐ กำหนดไว้ว่า “การเปิดและปิดตลาดต้องเป็นไปตามเวลาที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนด” ซึ่งข้อความนี้คัดลอกมาจากข้อ ๑๘ แห่งกฎกระทรวงว่าด้วยสุขลักษณะของตลาด พ.ศ. ๒๕๕๑ แต่จังหวัดชลบุรีไม่เห็นชอบกับการใช้ข้อความดังกล่าวและเห็นว่าเป็นการใช้อำนาจที่ไม่สอดคล้องกับกฎหมายแม่บทตามหนังสือตอบข้อหารือของกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๒๓๔๓ ลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๔

กรมอนามัยได้นำข้อหารือดังกล่าวเข้าพิจารณาในการประชุมคณะอนุกรรมการฯ ครั้งที่ ๒-๑/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ คณะอนุกรรมการฯ เห็นว่า ตามมาตรา ๓๕ (๓) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้กำหนดให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อกำหนดของท้องถิ่นในการกำหนดเวลาเปิดและปิดตลาด ที่ราชการส่วนท้องถิ่นต้องตราเป็นข้อ กำหนดโดยผ่านความเห็นชอบจากสภาท้องถิ่นก่อนจึงมีผลบังคับเป็นการทั่วไปกับทุกตลาดในเขตท้องถิ่นนั้นและการกำหนดระยะเวลาเปิดและปิดตลาดจะต้องกำหนดไว้อย่างชัดเจนอีกด้วย อย่างไรก็ตาม หากราชการส่วนท้องถิ่นใดเห็นว่าการกำหนดระยะเวลาเปิดและปิดตลาดจะทำให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติและส่งผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ของประชาชน อาจไม่กำหนดเวลาเปิดและปิดตลาดไว้ในข้อกำหนดของท้องถิ่นก็ได้ แต่ให้ใช้ข้อความว่า “การเปิดและปิดตลาดต้องเป็นไปตามเวลาที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนด” ซึ่งจะมีผลให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นเป็นผู้มีอำนาจควบคุมการเปิดและปิดตลาดแต่ละแห่งได้โดยต้องระบุเวลาเปิดและปิดตลาดไว้ในเงื่อนไขใบอนุญาต ทั้งนี้ ถือว่าเป็นการใช้อำนาจตามมาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๔

คณะกรรมการสาธารณสุขได้พิจารณาข้อหารือและความเห็นของคณะอนุกรรมการฯ ในการประชุมครั้งที่ ๒๗-๒/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๕๕ เห็นว่าประเด็นที่หารือทั้งสองเรื่องมีความซับซ้อนของข้อกฎหมาย เกี่ยวข้องกับกฎหมายหลายฉบับ ความเห็นของคณะกรรมการสาธารณสุขที่เข้าพิจารณามีความแตกต่างกัน รวมถึงผลของการพิจารณาจะส่งผล

ต่อการปฏิบัติงานของราชการส่วนท้องถิ่นในวงกว้าง จึงได้มอบหมายให้กรมอนามัยซึ่งเป็นฝ่ายเลขานุการหรือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเพื่อให้เห็นในกรณีดังกล่าวและใช้เป็นบรรทัดฐานกำหนดแนวทางการใช้กฎหมายต่อไป ดังนั้น กรมอนามัยจึงขอหารือว่า

๑. เจ้าพนักงานท้องถิ่นสามารถใช้อำนาจตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ออกคำสั่งทางปกครองให้ผู้ดำเนินการที่ต้องควบคุมตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขโดยไม่ได้รับใบอนุญาตหยุดประกอบกิจการไว้จนกว่าจะได้รับใบอนุญาตได้หรือไม่ อย่างไร

๒. ราชการส่วนท้องถิ่นสามารถใช้ข้อความตามกฎกระทรวงว่าด้วยสุขลักษณะของตลาด พ.ศ. ๒๕๕๑ หมวด ๒ ข้อ ๑๘ กำหนดไว้ในข้อกำหนดของท้องถิ่นว่าด้วยตลาดให้ออกตามความในมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้หรือไม่ อย่างไร

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๐) ได้พิจารณาข้อหารือของกรมอนามัย โดยมีผู้แทนกระทรวงมหาดไทย (กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น) ผู้แทนกระทรวงสาธารณสุข (สำนักงานปลัดกระทรวงและกรมอนามัย) ผู้แทนกรุงเทพมหานคร และผู้แทนเทศบาลตำบลเขตรอุดมศักดิ์ จังหวัดชลบุรี เป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว มีความเห็น ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง เจ้าพนักงานท้องถิ่นสามารถใช้อำนาจตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ออกคำสั่งทางปกครองให้ผู้ดำเนินการที่ต้องควบคุมโดยไม่ได้รับใบอนุญาตหยุดดำเนินการไว้จนกว่าจะได้รับใบอนุญาตได้หรือไม่ อย่างไร นั้น เห็นว่า มาตรา ๔๕^๑ แห่งพระราชบัญญัติสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ มีเจตนารมณ์^๒ ในการกำกับ

มาตรา ๔๕ ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้ดำเนินการใด ๆ ตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัตินี้ ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวง ข้อกำหนดของท้องถิ่นหรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการดำเนินการนั้น ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้ผู้ดำเนินการนั้นแก้ไขหรือปรับปรุงให้ถูกต้องได้ และถ้าผู้ดำเนินการไม่แก้ไข หรือถ้าการดำเนินการนั้นก่อให้เกิดหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าจะเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชน เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะสั่งให้ผู้นั้นหยุดดำเนินการนั้นไว้ทันทีเป็นการชั่วคราวจนกว่าจะเป็นที่พอใจแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าปราศจากอันตรายแล้วก็ได้

คำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง ให้กำหนดระยะเวลาที่จะต้องปฏิบัติตามคำสั่งไว้ตามสมควรแต่ต้องไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน เว้นแต่เป็นกรณีที่คำสั่งให้หยุดดำเนินการทันที และต้องทำเป็นหนังสือแจ้งให้ผู้ดำเนินการซึ่งจะต้องปฏิบัติตามคำสั่งทราบ ในกรณีที่ไม่มีผู้ดำเนินการหรือผู้ดำเนินการไม่ยอมรับคำสั่งดังกล่าว ให้ส่งคำสั่งโดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับหรือปิดคำสั่งนั้นไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ ภูมิสำเนาหรือสำนักทำการงานของผู้ดำเนินการ และให้ถือว่าผู้นั้นได้ทราบคำสั่งแล้ว ตั้งแต่เวลาที่คำสั่งไปถึงหรือวันปิดคำสั่ง แล้วแต่กรณี

^๒ หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากพระราชบัญญัติสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๘๔ และพระราชบัญญัติควบคุมการใช้ของจระเข้เป็นพิษ พุทธศักราช ๒๔๘๐ ซึ่งเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการดำเนินงานควบคุมดูแลในด้านสาธารณสุข ได้ใช้บังคับมานานแล้ว แม้ว่าจะได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมอีกหลายครั้งก็ตาม แต่ก็ยังไม่อาจทันต่อสภาพความเปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของสังคม จำเป็นต้องขยายขอบเขตการกำกับดูแลกิจการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสาธารณสุขในด้านต่าง ๆ ให้กว้างขวางขึ้น เพื่อให้สามารถนำมาปรับใช้กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ทันทั่วถึง และโดยที่ในปัจจุบันเป็นที่ยอมรับว่าการสาธารณสุขเป็นเรื่องเกี่ยวพันกับความเป็นอยู่และสภาพแวดล้อมของมนุษย์อย่างใกล้ชิด แต่บทบัญญัติของกฎหมายปัจจุบันยังได้กำหนดมาตรการกำกับดูแลและป้องกันเกี่ยวกับการอนามัยสิ่งแวดล้อมไว้เพียงพอและมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ สมควรปรับปรุงบทบัญญัติเกี่ยวกับการควบคุมให้มีลักษณะการกำกับดูแลและติดตาม และปรับปรุงอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่และบทกำหนดโทษตามกฎหมายปัจจุบันให้สามารถบังคับให้มีการปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ของกฎหมายอย่างเคร่งครัด ฉะนั้น เพื่อให้เหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพของสังคมปัจจุบัน และเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการกำกับดูแลและป้องกันเกี่ยวกับการอนามัยสิ่งแวดล้อม สมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขและกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการใช้ของจระเข้เป็นพิษเสียใหม่ และรวมกฎหมายทั้งสองฉบับดังกล่าวเป็นฉบับเดียวกัน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

มูลกิจการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสาธารณสุขซึ่งเกี่ยวข้องกับความเป็นอยู่และสภาพแวดล้อมของมนุษย์ในด้านต่าง ๆ และกำหนดมาตรการกำกับดูแลและป้องกันเกี่ยวกับการอนามัยสิ่งแวดล้อมอย่างเพียงพอและมีประสิทธิภาพ เพื่อให้เหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพของสังคมปัจจุบัน โดยหมวด ๗ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ได้บัญญัติมาตรการเพื่อกำกับดูแลกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพไว้ตามมาตรา ๓๑^๑ มาตรา ๓๒^๒ และมาตรา ๓๓^๓ ซึ่งเป็นมาตรการที่ใช้บังคับเป็นการทั่วไป แก่กิจการที่กำหนดให้เป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพเพื่อประโยชน์ของรัฐในการกำกับดูแลและป้องกันเกี่ยวกับการอนามัยสิ่งแวดล้อมเป็นสำคัญ และใช้กับผู้ดำเนินกิจการดังกล่าวทุกคน ในลักษณะที่เป็นการค้า ไม่ว่าจะเป็นผู้ดำเนินกิจการที่ชอบด้วยกฎหมายตามพระราชบัญญัตินี้ หรือไม่ก็ตาม การควบคุมดูแลผู้ดำเนินกิจการจึงรวมถึงผู้ดำเนินกิจการที่ไม่ได้รับใบอนุญาตด้วย ไม่กรณีทำนองเดียวกันนี้ คณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมร่วมคณะกรรมการกฤษฎีกา คณะที่ ๔ คณะที่ ๕ คณะที่ ๗ และคณะที่ ๘) ได้เคยให้ความเห็นไว้ในบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง อำนาจสั่งการให้โรงงานระงับการกระทำที่ฝ่าฝืนและปฏิบัติให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่า บทบัญญัติมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ บัญญัติขึ้นเพื่อควบคุมผู้ประกอบการโรงงาน ไม่ว่าจะเป็นผู้ประกอบการโรงงานที่ชอบด้วยกฎหมาย ตามพระราชบัญญัตินี้หรือไม่ ดังนั้น อำนาจสั่งการของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตราดังกล่าว จึงครอบคลุมถึงผู้ประกอบการโรงงานที่ไม่มีใบอนุญาตด้วย”

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่า กรณีที่ตรวจพบผู้ดำเนินกิจการที่กำหนดให้เป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จึงเป็นความผิดตามมาตรา ๓๓ วรรคหนึ่ง

มาตรา ๓๑ ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดให้กิจการใดเป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ

มาตรา ๓๒ เพื่อประโยชน์ในการกำกับดูแลการประกอบกิจการที่ประกาศตามมาตรา ๓๑ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อกำหนดของท้องถิ่นดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดประเภทของกิจการตามมาตรา ๓๑ บางกิจการหรือทุกกิจการให้เป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมภายในท้องถิ่นนั้น

(๒) กำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขทั่วไปสำหรับผู้ดำเนินกิจการตาม (๑) ปฏิบัติเกี่ยวกับการดูแลสภาพหรือสุขลักษณะของสถานที่ใช้ดำเนินกิจการและมาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ

มาตรา ๓๓ เมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่ข้อกำหนดของท้องถิ่นตามมาตรา ๓๒ (๑) ใช้บังคับ ห้ามมิให้ผู้ดำเนินกิจการตามประเภทที่มีข้อกำหนดของท้องถิ่นกำหนดให้เป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมตามมาตรา ๓๒ (๑) ในลักษณะที่เป็นการค้า เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๖

ในการออกใบอนุญาตตามวรรคหนึ่ง เจ้าพนักงานท้องถิ่นอาจกำหนดเงื่อนไขโดยเฉพาะให้ผู้รับใบอนุญาตปฏิบัติเพื่อป้องกันอันตรายต่อสุขภาพของสาธารณสุขเพิ่มเติมจากที่กำหนดไว้โดยทั่วไป ข้อกำหนดของท้องถิ่นตามมาตรา ๓๒ (๒) ก็ได้

ใบอนุญาตตามวรรคหนึ่งให้ใช้ได้สำหรับกิจการประเภทเดียวและสำหรับสถานที่แห่งเดียว

มาตรา ๓๗ ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่พบว่า ผู้ประกอบการโรงงานผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ หรือการประกอบกิจการโรงงานมีสภาพที่อาจก่อให้เกิดอันตราย ความเสียหาย หรือความเดือดร้อนแก่บุคคลหรือทรัพย์สินที่อยู่ในโรงงานหรือที่อยู่ใกล้เคียงกับโรงงาน ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นระงับการกระทำที่ฝ่าฝืนหรือแก้ไขหรือปรับปรุงหรือปฏิบัติให้ถูกต้องหรือเหมาะสมภายในระยะเวลาที่กำหนดได้

ในกรณีที่เห็นสมควร เมื่อได้รับอนุมัติจากปลัดกระทรวง หรือผู้ซึ่งปลัดกระทรวงมอบหมาย ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจผูกมัดประทับตราเครื่องจักร เพื่อมิให้เครื่องจักรทำงานได้ในระหว่างการปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง อำนาจสั่งการให้โรงงานระงับการกระทำที่ฝ่าฝืนและปฏิบัติให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ ส่งพร้อมหนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ที่ เร ๐๕๐๑/๐๕๔๑ ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๔๖ ถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี (เรื่องเสร็จที่ ๔๒๔/๒๕๔๖)

ประเด็นที่สอง ราชการส่วนท้องถิ่นสามารถนำความตามข้อ ๑๘^{๓๓} แห่งกฎกระทรวงว่าด้วย
 ลักษณะของตลาด พ.ศ. ๒๕๕๑ ที่กำหนดว่า “การเปิดและปิดตลาดต้องเป็นไปตามเวลาที่เจ้าพนักงานท้องถิ่น
 กำหนด” ไปกำหนดไว้ในข้อกำหนดของท้องถิ่นซึ่งออกตามความในมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติ
 การสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้หรือไม่ อย่างไร นั้น เห็นว่า โดยที่ตลาด^{๓๔} เป็นสถานที่ซึ่งปกติจัดไว้ให้
 ใช้เป็นที่พักผ่อนเพื่อจำหน่ายสินค้าอันมีสภาพเป็นของสด ประกอบหรือปรุงแล้วหรือของเสียง่าย
 ง่ายที่จะมีการจำหน่ายสินค้าประเภทอื่นด้วยหรือไม่ก็ตาม จึงเป็นสถานที่ที่ต้องกำหนดมาตรการกำกับ
 ควบคุมและป้องกันเกี่ยวกับการอนามัยสิ่งแวดล้อมอย่างเพียงพอและมีประสิทธิภาพ ด้วยเหตุดังกล่าว
 มาตรา ๓๕^{๓๕} แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงบัญญัติให้ราชการส่วนท้องถิ่น
 มีอำนาจออกข้อกำหนดของท้องถิ่นเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ในการกำกับดูแลตลาด รวมถึง
 การกำหนดเวลาเปิดและปิดตลาด และเพื่อให้ท้องถิ่นต่าง ๆ ออกข้อกำหนดของท้องถิ่นในเรื่องดังกล่าว
 เป็นไปในแนวทางเดียวกัน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขจึงออกกฎกระทรวงว่าด้วยลักษณะ
 ของตลาด พ.ศ. ๒๕๕๑^{๓๖} กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และมาตรการในการควบคุมหรือกำกับดูแล
 การดำเนินกิจการตลาดให้ถูกสุขลักษณะ เพื่อให้ท้องถิ่นดำเนินการตามแนวทางดังกล่าว การที่ข้อ ๑๘^{๓๗}
 แห่งกฎกระทรวงฯ กำหนดให้การเปิดและปิดตลาดต้องเป็นไปตามเวลาที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนด
 เจตนารมณ์ที่จะให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนดเวลาเปิดและปิดตลาดให้เหมาะสมต่อสภาพของ
 ท้องถิ่น สุขอนามัยของประชาชน และการรักษาสภาพสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่นนั้น การใช้บังคับข้อ ๑๘

^{๓๓} ข้อ ๑๘ การเปิดและปิดตลาดต้องเป็นไปตามเวลาที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนด

^{๓๔} มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

ตลาด

ตลาด

“ตลาด” หมายความว่า สถานที่ซึ่งปกติจัดไว้ให้ผู้ค้าใช้เป็นที่พักผ่อนเพื่อจำหน่ายสินค้าประเภท
 ผัก ไม้ เนื้อสัตว์ ผัก ผลไม้ หรืออาหารอันมีสภาพเป็นของสด ประกอบหรือปรุงแล้วหรือของเสียง่าย ทั้งนี้ ไม่ว่าจะ
 มีการจำหน่ายสินค้าประเภทอื่นด้วยหรือไม่ก็ตาม และหมายความรวมถึงบริเวณซึ่งจัดไว้สำหรับผู้ค้าใช้เป็น
 ที่ชุมนุมเพื่อจำหน่ายสินค้าประเภทดังกล่าวเป็นประจำหรือเป็นครั้งคราวหรือตามวันที่กำหนด

ตลาด

ตลาด

^{๓๕} มาตรา ๓๕ เพื่อประโยชน์ในการกำกับดูแลตลาด ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจ
 ออกข้อกำหนดของท้องถิ่นดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดที่ตั้ง เนื้อที่ แผนผังและหลักเกณฑ์เกี่ยวกับสิ่งปลูกสร้างและสุขลักษณะ

(๒) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจัดสถานที่ การวางสิ่งของและการอื่นที่เกี่ยวข้องกับ

การดำเนินกิจการตลาด

(๓) กำหนดเวลาเปิดและปิดตลาด

(๔) กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเพื่อให้ผู้รับใบอนุญาตให้จัดตั้งตลาดปฏิบัติเกี่ยวกับการดูแล
 รักษาความสะอาดเรียบร้อยภายในตลาดให้ถูกต้องตามสุขลักษณะและอนามัย การจัดให้มีที่รวบรวมหรือกำจัด
 สิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอย การระบายน้ำทิ้ง การระบายอากาศ การจัดให้มีการป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญและ
 การป้องกันการระบาดของโรคติดต่อ

^{๓๖} หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือ โดยที่การกำหนดหลักเกณฑ์
 วิธีการ และมาตรการในการควบคุมหรือกำกับดูแลการดำเนินกิจการตลาดตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔
 (พ.ศ. ๒๕๔๒) ออกตามความในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ มีบทบัญญัติที่ไม่เหมาะสมกับ
 สภาพการณ์ปัจจุบัน และเนื่องจากยังมีปัญหาการระบาดของโรคติดต่อบางชนิด เช่น โรคระบบทางเดินหายใจ
 รุนแรงเฉียบพลัน (SARS) และโรคไข้หวัดนก ดังนั้น เพื่อคุ้มครองสุขภาพและอนามัยของประชาชนให้ได้บริโภค
 อาหารที่สะอาดและปลอดภัย รวมทั้งเป็นการส่งเสริมและสนับสนุนนโยบายของรัฐบาลเรื่อง “อาหารปลอดภัย”
 สมควรกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และมาตรการในการควบคุมหรือกำกับดูแลการดำเนินกิจการตลาดให้ถูก
 สุขลักษณะ ตลอดจนกำหนดมาตรฐานสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนและวิธีการ
 ดำเนินการเพื่อตรวจสอบ ควบคุม หรือกำกับดูแล และแก้ไขสิ่งที่จะมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสม
 กับ การดำรงชีพของประชาชน จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้

^{๓๗} โปรดดูเชิงอรรถที่ ๓๓, ข้างต้น

แห่งกฎกระทรวงฯ จึงต้องสอดคล้องกับมาตรา ๓๕ (๓)^{๑๙} แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ด้วย กล่าวคือ เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจกำหนดเวลาการเปิดและปิดตลาดตามข้อ ๑๘^{๒๐} แห่งกฎกระทรวงฯ โดยต้องออกเป็นข้อกำหนดท้องถิ่นและกำหนดเวลาการเปิดและปิดตลาดให้ชัดเจน ตามมาตรา ๓๕ (๓) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

โดยที่กรณีตามที่หารือนี้ เป็นปัญหาในการออกเทศบัญญัติของเทศบาลตำบลเบตงอูมคักดี จังหวัดชลบุรี ซึ่งมาตรา ๖๐^{๒๑} และมาตรา ๖๒^{๒๒} แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ ให้อำนาจท้องถิ่นออกเทศบัญญัติไว้แล้ว เมื่อนายกเทศมนตรีซึ่งเป็นเจ้าพนักงานท้องถิ่นพิจารณาแล้ว เห็นว่าสมควรกำหนดเวลาเปิดและปิดตลาดแต่ละประเภทเป็นเวลาใด นายกเทศมนตรีต้องดำเนินการตามขั้นตอนเพื่อเสนอให้สภาเทศบาลกำหนดเวลาเปิดและปิดตลาดที่แน่นอนในเทศบัญญัติเพื่อใช้บังคับต่อไป

(นายอัษฎพร จารุจินดา)
เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เมษายน ๒๕๕๖

^{๑๙} ปรตดูเชิงบรรทัดที่ ๑๕, ข้างต้น

^{๒๐} ปรตดูเชิงบรรทัดที่ ๑๓, ข้างต้น

^{๒๑} มาตรา ๖๐ เทศบาลมีอำนาจตราเทศบัญญัติโดยไม่ขัดหรือแย้งต่อบทกฎหมายในกรณี

ดังต่อไปนี้

(๑) เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามหน้าที่ของเทศบาลที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้

(๒) เมื่อมีกฎหมายบัญญัติให้เทศบาลตราเทศบัญญัติหรือให้มีอำนาจตราเทศบัญญัติ

ในเทศบัญญัตินั้น จะกำหนดโทษปรับผู้ละเมิดเทศบัญญัติไว้ด้วยก็ได้ แต่ห้ามมิให้กำหนด

เกินกว่าหนึ่งพันบาท

^{๒๒} มาตรา ๖๒ ภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่สภาเทศบาลได้มีมติเห็นชอบด้วยกับร่างเทศบัญญัติใด ในกรณีเทศบาลตำบล ให้ประธานสภาเทศบาลส่งร่างเทศบัญญัติไปยังนายอำเภอเพื่อส่งไปยังผู้ว่าราชการจังหวัดพิจารณา ในกรณีเทศบาลเมืองและเทศบาลนคร ให้ประธานสภาเทศบาลส่งไปยังผู้ว่าราชการจังหวัดพิจารณา

ผู้ว่าราชการจังหวัดต้องพิจารณาร่างเทศบัญญัติตามวรรคหนึ่งให้เสร็จและส่งคืนประธานสภาเทศบาลภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับร่างเทศบัญญัตินั้น ถ้าผู้ว่าราชการจังหวัดไม่พิจารณาให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนด ให้ถือว่าผู้ว่าราชการจังหวัดเห็นชอบด้วยกับร่างเทศบัญญัติดังกล่าว

ในกรณีที่ผู้ว่าราชการจังหวัดเห็นชอบด้วยกับร่างเทศบัญญัติตามวรรคหนึ่ง ให้ส่งนายกเทศมนตรีลงนามใช้บังคับเป็นเทศบัญญัติต่อไป แต่ถ้าผู้ว่าราชการจังหวัดไม่เห็นชอบด้วย ให้ส่งร่างเทศบัญญัตินั้นพร้อมด้วยเหตุผลคืนไปยังสภาเทศบาล และให้สภาเทศบาลพิจารณาใหม่ภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับร่างเทศบัญญัตินั้นมา ถ้าสภาเทศบาลมีมติยืนยันตามร่างเทศบัญญัติเดิมด้วยคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสองในสามของสมาชิกสภาเทศบาลเท่าที่มีอยู่ ให้ประธานสภาเทศบาลส่งร่างเทศบัญญัตินั้นให้นายกเทศมนตรีลงนามใช้บังคับเป็นเทศบัญญัติ และแจ้งให้ผู้ว่าราชการจังหวัดทราบต่อไป แต่ถ้าสภาเทศบาลไม่ยืนยันภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับร่างเทศบัญญัตินั้นจากผู้ว่าราชการจังหวัด หรือยืนยันตามร่างเทศบัญญัติเดิมด้วยคะแนนเสียงน้อยกว่าสองในสามของสมาชิกสภาเทศบาลเท่าที่มีอยู่ ให้ร่างเทศบัญญัตินั้นเป็นอันตกไป